

прости... Не иска... не иска... И отмъщава...

Катя слушаше занѣмѣла, като се кръстѣше непрестанно, и безъ да продума нѣщо, се обърна къмъ болната, която изохка. Дошла за мигъ на себе си, тя попита съ страхъ:

— Янко, детето?... Кжде е детето?

Черногоровъ се наведе надъ нея, помилва я по ржката и я успокои, че то е у братовчедка му и че сж му намѣрили кърмачка.

— Охъ, мамина рожбо!.. Дано то уцѣлѣе баремъ!.. — въздъхна тя, като гледаше мжжа си съ унесенъ, пѣленъ съ мжжа, погледъ.

— Защо приказвашъ тѣй, булке? — намѣси се Катя. — Ще даде Господъ и всичко туй ще се забрави...

— Охъ... охъ! — простена болната и само поклати немощно глава.

VI

И презъ консулта, на който лѣкаритѣ се държаха особено тържествено, и следъ него, когато Катя и повиканата милосердна сестра продължаваха да смѣнятъ компреситѣ, да облекчаватъ съ грижитѣ си обречената болна, тя остана въ безсъзнание. Бълнуването ѝ бѣше едва поносимо дори за милосердната сестра, привикнала къмъ тия нѣща. А Янко, като полудѣлъ, ту избѣгваше отъ стаята и тичаше въ коридора, чупейки прѣсти отъ отчаяние, ту се връщаше разплаканъ и вдетененъ вътре, за да избѣга отново когато тя пакъ почваше да бълнува, обладана отъ страшенъ кошмаръ.

Пламнала отъ огънь, медно-червена, болната се повдигаше на леглото и удряше съ ржце. Понѣ-когато тя сѣдаше и загледана съ неподвиженъ погледъ предъ себе си, викаше: